

Mälsning till Vasa.

Den 17 nov. 1889.

Låt du forskarn forntid spana,
mäta ut en framtidsbana —
du i nuet lefva skall.
Vaksam, värksam genom sekel
aldrig dig ett mene tekel
oblidt både dådlöst fall.

I.

Och härtig Karl satt bister
på Stockholms gamla slott.
Om idel fel och brister
hans råder mælde blott:
än uppå svenska stranden
en granne infall gjort,
än var i Österlanden
alt annars än det bort.

Sist komma finske bönder,
sin klagan föra så:
Nu Flämings grymme rossar
för långt ha börjat gå.
Från barnen ta de brödet,
hvert strå från nöt och häst,
och våld och våld de öfva
mot lekman som mot präst.

Vår gode kung och herre,
kan ingen hjälp I ge?
Vi utur denna nöden
als ingen utväg se.
Men kronan alltid trogen
var hvarje bonde god.
Nu är dess tid att gälda
vår skatt af svett och blod.

Herr Karl blott bister blickar:
I kunnen vända om.
All möjlig hjälp jag skickar,
när själf först fri jag kom.
Men Österbottens bönder
ha hjälpt sig själf förut.
Har nu ert mod gått sönder,
er mandom tagit slut?

När väl I ären hemma
I man ur huse gån,
och så I Fläming stämma
att stånda för hvarit rån —
Jag skall er bistånd skicka,
jag lofvat det och sagt,
mitt ord skall icke klicka,
men nu är klen min makt.

Och bort de män nu draga
af gammal odaldygd,
och snart med lie, slaga
de värna om sin bygd.
De tagit Karl på orden,
det märker man försann,
ty snart på finska jorden
nu klubbekriget brann.

Han kämpar dock förgäfves
den tappra bondehär,
och segraren förhäfves
och slår den stolt i sär.
Så lugn snart åter råder,
det lugn vid stormens slut,
det lugn som i en åder,
hvars saft man tappat ut...

Men Karl sin tron befäster,
sitt Finland minnes han.
Det skeddass mörka rester
han kvittar bäst han kan.
Sitt trogna Österbotten
en gengäld gifver han,
en stad grundlägger drotten
med Vasas stolta namn.

II.

Rop som genom tider klungit,
Djupt ur folkens bröst har sprungit,
frihetsrop, ljud högt ännu!
Där din maning mäktigt skallar
ner du bryter våldets vallar,
och igenom tider klingar
högst och heligast blott du.

Och med friheten i hägen,
Vasanamn, flyg öfver vägen
stolt igenom seklers brus!
Ibland städer du ett mönster,
mot kulturens dag ett fönster,
hvarur öfver Suomi flöda
starka strömmar mäktigt ljus.

Men i dagens strid och äflan
gånge du i ädel täflan
fram att samhällskronan få.
Du ditt mod i kärlek öfve,
och din kraft i godhet pröfve —
så, med blick på framtid fästad,
skall du högst i nutid nå.

III.

Nouse, riennä...

Kungabarn, gå så att vandra
trygt på nya banor fram.
Eget mod sök ej hos andra:
Stark står vintergranens stam...

Du de trykte rese, väck dem,
gif dem klarhet, kraft och stöd.
och utaf din fullhet räck dem
andligt som lekamligt bröd.

Vidgad tanke idogt odla,
rikligt alstra tidens säd,
och vår anings gyllne frukter
plocka du af vetats träd.
Blott alt lumpet från dig skaka,
se i stort, blir stor din lott..
så, med trägen arbetsvaka
när du högsta äras mått.

Men när så du modigt kämpar,
bryter för kulturen bygd,
och för oss det nya lämpar:
gör det då i landets skygd.
Mins att friheten sin styrka
och sin rot i folket har.
Hvad i lifvet än vi dyrka,
folket, folket målet var.

Och vid fosterlandet fästad
troget gifve du och tag,
utan det är gafvan ingen,
utan det är kraften svag.
Glöm, o barn af Vasa, icke
att bland alt som står oss när,
hur och hvart vårt öga blicke,
Suomi-modern närmast är.

Sist hvar boja från dig kasta,
alt hvad anden slöt i bur.
Ifrån flärden friggjord hasta
bort till sanning, sund natur.
Mänskligheten så att frälsa,
själf alt mänskligt famntag glad. —
Så vi eviggjord dig hälsa,
Vasa, stolta nutidsstad.

O. Ansas.

